

Приредила Биљана Остојић

Стеван Раичковић - Песме

ТАКО ЈЕ ДОБРО БИТИ САМ

Пођем кроз траве до најближе падине.
Пронађем обли камен, седнем, па
ћутим.
Тако је добро бити сам: у даљини неко
чека.
Загледам се у сунце и полако жутим,
(У глави додам:
Испод ногу се играју рибе, тече река.)
Тако је добро бити сам:
У замршеном корову иза камена
Две птице се хладе од сунца.
Две мале птице!
Једна прхне у сунце и сенком ми ишара
лице.
Другу зовем да ми слети на рамена.
Тако је добро бити сам: неко те воли.
Потрчиш пет корака и станеш као
камен.
Прав, висок, испод сунца: ти личиш
једино тополи!
Стојим.
Тако је добро бити сам: у даљини неко
чека.
Испод ногу се играју рибе, тече река.

ТИХИ САТ

Добро је бити жив
И онда
Кад то отприлике значи:
Дисати само
Полако,
Имати очи,
Чути влат.
Добро је бити жив

*

Понекад тако стајати
Скривен у сени поноћи
Када зашкрипе вајати
Као да ишту помоћи:
Пуцају греде дебеле
Начете тајном секиром,
А даске криве, небеле,
Одјечу ко под звекиром.
И воња све на амове,
Кожухе, крње рогове,
Славине, коце чамове,
Ланене дреје, стогове.
И шушти слама уморна
И цури зоб из зобнице
И зјапе врата суморна
Ко одшкринуте гробнице.
Све што је икад имало
Живот, до уре удесне,
О није мртво нимало
(Бар неке ноћи чудесне)

О КАКО ДУГО

Одавно нисам стриго-секо
Косе и нокте, браду струго.
О, како дуго, како дуго,
Ни са ким нисам ни реч реко.
Огрнут, сав у старом руву,
Обрастао у длаку голу:
Мрмљао сам само своје столу
И шаптао само своје уву.
И тек понекад, у час тмине,
Кад и последњи корак мине—
Крето сам ка свом тргу-гету:

Па ма и тако:
Све је тихо,
Срце ћути.
(Место њега куца песма:
Тихи сат.)

ДАЛЕКО

Има један ветар који косу не растура
И гране не повија,
Него, само тако, дође однекуда
И у нама једну мисао покрене
И зашуми, меко:
Да постоји нешто од нас сасвим далеко.

БАЛАДА О УЦВЕТАЛОМ БАДЕМУ

Из близине сам хтео да видим уцветали
бадем.
Био је леп и лилав у голом брду, и
необичан.
Био је као округла кап пене. Кап
даљине.
(Иначе: био је то читав круг од лишћа
Са разбацаним тачкама тек
пробуђеним за око.)
Даљина је остала даљина од богзна
којег пролећа,
Постала је можда још само сећање:
Као пруга селица кад се сломије и
неприметно удвоји.
На половини близине подигле су се очи
Баш кад је у ваздуху умирала птица од
старости:
Та мала смрт и ја и уцветали бадем
Зашто смо заклопили троугао црн тако
усред светлости?
Руке су од тога биле несређене.
Коса се учинила да почиње да тамни.
И узалуд су очи тражиле пету страну.
Стопала су се тихо укопавала.

ЛИРИКА О ВОДИ

Кад воде осете да прилазим оне постају
мирне,
Изједначе се са мном и ја постајем као
оне.
(Знам: то ми се тако само учини. Али
то је дубоко у мени,

И вртео се сву ноћ дугу
Као робијаш по свом кругу
Или куглица у рулету.

*

Две птице нада мном круже ко пијане
У пустом ваздуху без иједне гране.
Мора да су пиле за ваздушним столом
Испуњене плавим непознатим болом.
Да л то застадоше крај ваздушне клупе
Да поделе ствари и да храброст скупе?
И док сад одлазе свака своје крају:
У мојој су песми скупа, а не знају.

РУКЕ БОЛА

Дај речи густе као смола
И речи као крв неопходне
За наше празне руке бола
Подигнуте у светло подне.
Дај ону страшну реч што тоне
Још непробуђена у рак меса
Од које груди мукло звоне
Као негледана кап небеса.
Дај речи које имају тело
И у телу срце црвено,
Све оне које ће горко чело
Наћи у свету разбијено.
Дај речи горде ко мач топола
За наше празне руке бола.

ТУГОВАНКА НАД ВЕЛИКИМ СИВИМ ПРЕДЕЛОМ

О, граде, где сам живео
По сутеренима, на балконима,
Смејао се, плакао, сивео
Под твојим небом, плафонима.
Ту смо се тужно љубили
У сенкама, по клупама.
Ту су ме весело убили
И бацили по рупама.
О, где све нисам шетао,
Кога све нисам сретао,
Пред каквим кафанама седао.
Како је болно вредео
Велики сиви предео
У који сам сатима гледао...

Толико дубоко да поверујем да је тако.)
Ево их: сада имају моје очи и
замишљено гледају,
Имају моје руке и не знају шта ће с
дубинама.
И моје ноге имају: и стоје запањено
Са охладнелим стопалима укоченим на
дну
Где расте мали камен, земља, спирала
траве
И два округла сјаја потонула из мене.
сад: иду ми у сусрет две рибе и беласају
снегом слабина
И баш код прстију се ломе и граде
прави угао.
... Мека је маховина воде и гута мој
потилјак
Док мирно отпловљујем као стабло
тишине.
Један прст светлости, пружен из
даљине сунца,
Покушава да ми обнажи очи и пронађе
гледање.
Доле, испод мене, сад већ невидљиве
рибе
Стварају геометрију која се за трен
растура.

КАМЕНА УСПАВАНКА

Успавајте се где сте затечени
По свету добри, горки, занесени,
Ви руке по трави, ви уста у сени,
Ви закрвављени и ви заљубљени,
Зарастите у плав сан камени
Ви живи, ви сутра убијени,
Ви црне воде у беличастој пени
И мостови над празно извијени,
Заустави се биљко и не вени:
Успавајте се, ко камен, невени,
Успавајте се тужни, уморени.
Последња птицо: мом лику се окрени
Изговори тихо ово име
И онда се у ваздуху скамени.